Doğan Kardeş

SAYI 30 22 TEMMUZ 1974 150 KURUŞ

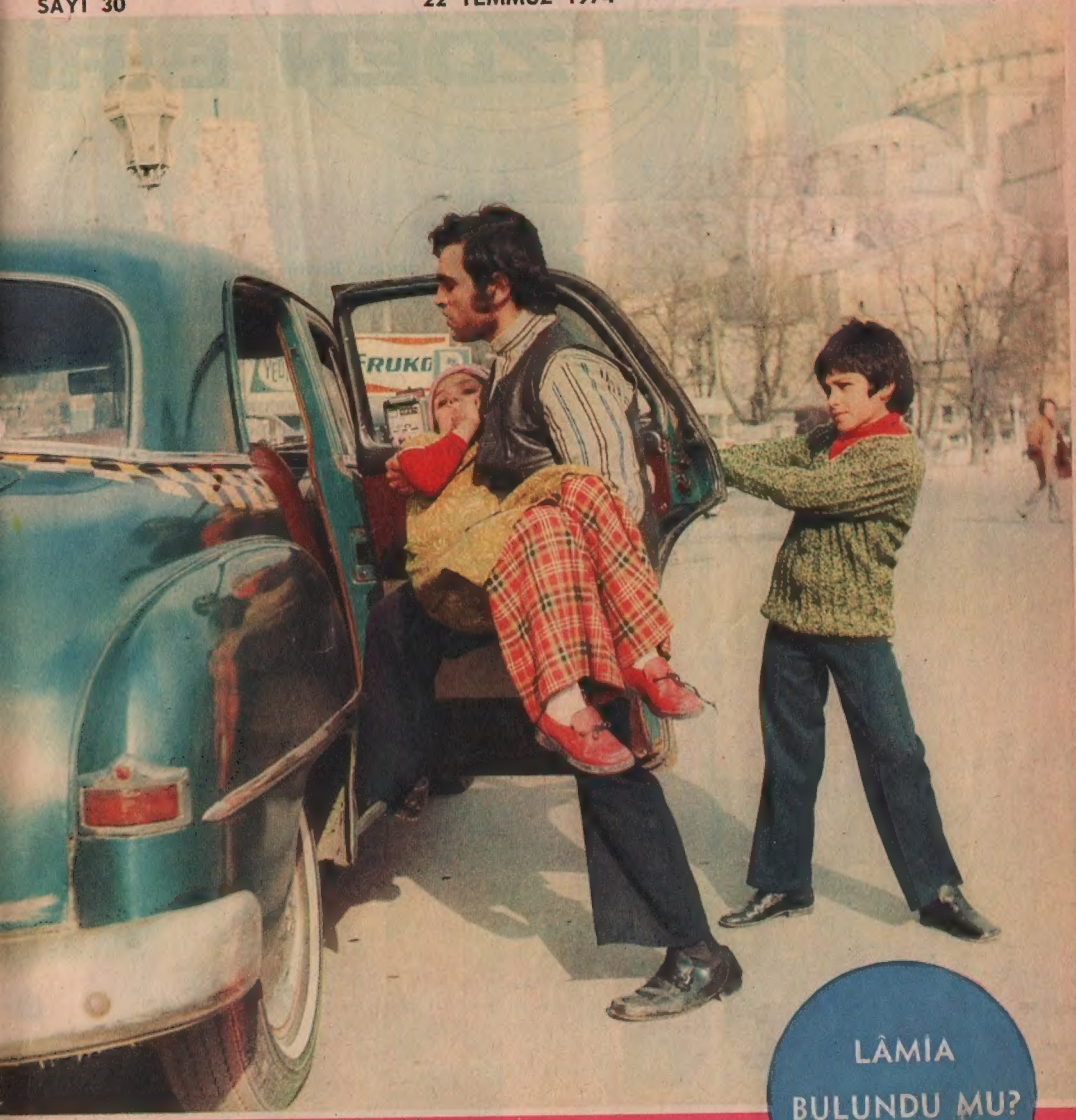

LÂMİA BULUNDU MU?

ÇOCUKLARININ AĞZINDAN ÜNLÜLER SERİSİNDE ORHAN GENCEBAY

(28. sayfamızda)

ALMANYA'DA SATIŞ FİYATI: 0.80 DM.

İÇİNİZDEN BİRİ

Küçük Erol elinde filesiyle çarşıdan annesinin istediklerini almış getirirken, her halde kendini babası yerine koyuyordu...

İçinizden Birini seçmek için girdiğimiz sokaklardan birinde tavuk gıdaklamalarıyla bir çocuğun sesi birbirine karışıyordu. Biz de hem ne olduğunu anlamak hem de merakımızı yenmek için seslerin geldiği yere koştuk. Gördüğümüz manzara anlatılır gibi değildi. Küçük bir çocuk, başındaki, kollarındaki tavuklarla haşır neşirdi, inanın kardeşlerim gördüğümüz olay o kadar hoştu ki biz de kendimizi tutamayıp onlarla birlikte katıla katıla gülmeye başladık, sonra da küçük kardeşinizin yanına gittik.

Böylece bu haftaki İçinizden Biri konuğumuzu da seçmiş olduk. Küçük tavuk meraklısı Erol Arıca, orta biri bitirip orta ikiye geçmiş, üç kardeşin en küçüğü olan Erol, Futbol oynamayı çok seviyor. Fakat büyüyünce pilot veya futbolcu olmak arasında henüz kararsız, kitap okumaya da çok meraklı.

Boş vakitlerinde annesine yardım edip çarşı pazar işlerine bakıyor, iki ablası da annesinin ev işlerine yardım ediyorlar ve böylece anne Arıca'ya evde hiç iş kalmıyor. Erol'un bir diğer merakı da mekanik eşyalar... Hatta çok eski bir saati, tamircinin olmaz demesine rağmen tamir etmiş. Emekli olan baba Arıca'yla tavla oynamak ise küçük kardeşimizin çok hoşuna gidiyor, hele babasını yendiği vakit keyfine diyecek yok. Oyunun sonunda vaat edilmiş bir şey varsa aldırana kadar babasının peşini bırakmıyor.

Okul vakti en büyük ablası fırsat buldukça Erol'un derslerine yardımcı oluyormuş.

Arıca ailesine teşekkür edip ayrıldık. Bir dahaki sefere çaldığımız kapının arkasında belki de siz olursunuz...

Neşeli günler.

Çiğdem Özenli

OYUNLARINIZ ZARARLI OLMAMALI...

Aranızda Sizlerle

Yaz aylarının en güzel yanı, muhakkak ki, herkesin rahatça balkonlarda oturup, gece geç vakitlere kadar temiz hava alabilmesidir çocuklar. İnsan yaz gecelerinde kendini daha bir genç, daha bir dinç hisseder... Nedense bu his, siz çocuklarda, kendini daha başka şekilde ortaya koyuyor. Bitmez bir enerjiyle dolu olan sizler, bu enerjinizi ne şekilde harcayacağınızı şaşırıyorsunuz. Şimdi anlatacağım olay, bu sözlerimi kanıtlar sanırım.

Sıcak yaz akşamlarından biriydi... Saatler gece yarısını çoktan geçmişti. Birden, bir haykırmayla yerimizden fırladık. Üstümüzdeki katta oturan yaşlı hanım korkuyla bağırıyordu.

Çok geçmeden gerçeği öğrendik. Karşı apartmanın üst katında oturan on dört, on beş yaşlarındaki üç kardeş, uykuları kaçmış olacak ki, gecenin o saatinde balkona çıkıp, üstümüzdeki komşunun camını nişan tahtası yapmışlar ve başlamışlar tebeşir atmaya...

Tek başına oturan yaşlı ve hastalıklı bir kadının en derin uykusundan biteviye camına vuran taş sesleriyle uyanmasının açtığı heyecanı düşünün bir kez çocuklar...

Ne olduğunu anlayamadan çığlığı basan yaşlı kadının haykırışı bütün mahalleyi ayağa kaldırdı tabii... Üstelik zararsız zannettikleri oyun yüzünden, o koskocaman çocuklar babalarından oldukça büyük bir ceza da yediler...

Varın bu oyunun sonuçlarını siz düşünün artık...

NUR İÇÖZÜ

KÜÇÜK, AMA KARARLI

Gaye Kopkiman, şimdiden ilerdeki mesleğini seçmiş, çocuklar... İyi bir paraşütçü olmak istiyormuş. Babası pilot olduğu için, havacılık aşkı çok küçük yaşında kalbine yerleşmiş. Yedi yaşındaki Gaye henüz ikinci sınıf öğrencisi ama paraşütçülüğüne diyecek yok. doğrusu...

TIBBIN ÖYKÜSÜ

DOKTORLUKTA GÜNEŞ PARLIYOR

Pastör, henüz daha küçük bir çocukken, kudurmuş bir köpeğin yoluna çıkan insanları ısırarak sokaklarda koştuğunu dehşetle görmüştü. Daha sonra bir demircinin, mikropları öldürmek gayesi ile ısırılan yerleri kızgın demirle dağlamasına şahit olmuştu.

Hiç unutamadığı bu sahne, ileride onun yolunu çizecek, insanlığa büyük yararlar getirmesini sağlayacaktı. Bu hastalığın mutlaka bir çaresi olmalıydı. Ama neydi?

Laboratuar araştırmalarına çok meraklı olan Pasteur (Pastör) şarap ve diğer sıvılarda mayalanma olayını incelerken, mikropların kaynadıkları zaman öldüklerini gördü. Böylelikle bugün pastörizasyon dediğimiz; süt, şarap ve diğer sıvıların mikroplarının ısıtılma yoluyla öldürülerek taze kalmasını sağlıyan işlemi bulmuş oldu.

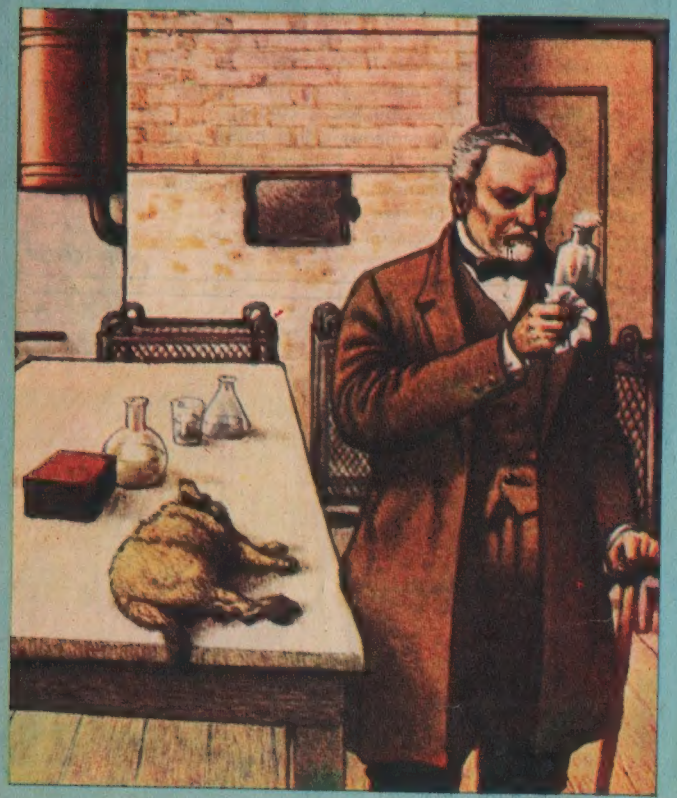

Pastör kuduz köpek üzerinde bulduğu aşıyı denerken, umutlarının azaldığını hissetmişti.

Bu henüz bir başlangıçtı. Çeşitli mikropların hastalığın yayılmasındaki rolünü tespit etmek, mikropların canlı bir şekilde kalmasını, hatta üremesini sağlamak onun başlıca çalışmalarını teşkil ediyordu.

Bu üretilen mikroplar birçok keşiflere daha yol açtı. Örneğin, bir gün yanlışlıkla, tavuklar, civcivlerden alınmış kolera hastalığının üretilmiş mikroplarıyla aşılandılar. Pastör tavuklara bir şey olmadığını görünce, aşılamayı birkaç kez tekrarladı. Tavuklar en sonunda hastalığa karşı muafiyet kazandılar.

Vücuda az miktarda verilen mikrop aşılanan kimseyi o hastalığa karşı dayanıklı yapıyordu. Bu büyük bir buluştu. Pastör çocukken zihnini kurcalayan kuduz hastalığına da bir çare bulabilirdi belki.

Kendi hayatını tehlikeye sokarak, kuduz köpeklerin salyalarından kuduz mikrobu elde etti. Önce köpekler üzerinde denedi. Sonuç olumluydu. Bütün riski göze alarak kuduz köpek tarafından ısırılmış 8 yaşında küçük bir çocuğu da aşıladı. Bir hafta hergün artan dozlarla çocuğa kuduz mikrobu verdi. Nihayet çocuk iyileşti; başarmıştı!

Pastör bir bilim adamıydı, doktor değildi. Fakat onun çalışmaları birçok doktora ışık tuttu. Örneğin anestezi konusunda olduğu gibi.

O günün şartlarına göre ameliyat yapmak çok zordu. Hastayı bayıltmadan iç organları kesip biçmek hemen hemen imkânsız bir şeydi. Fakat hastanın acı duymaması için bayıltma işlemi (anestezi) nasıl yapılacaktı?

19. yy. da, nitrit asidin (güldürme gazı) ve eterin hastanın ağrısını hafifletmedeki rolü bulundu. Daha sonra James Young Simpson adlı bir profesör, 1831 de keşfedilen kloroformu denemeyi düşündü. Önce yemeğe davet ettiği arkadaşlarıyla beraber kendi üzerinde kullandı. Bir miktar kokladıktan sonra hepsi bayılmışlardı. Doktor ayıldığında kloroformun eterden daha iyi olduğunu anladı. Artık ameliyat masalarında hastalar korku ve acı şokundan ölüp gitmiyeceklerdi.

Ameliyatlarda anestezi kadar gerekli olan antiseptiğin de bulunması ile daha başarılı ve emin ameliyatlar yapılmaya başlandı. Bugünkü beyin ve kalp ameliyatlarının başarısını o zaman bulunan anestezi ve antiseptiğe borçluyuz.

Bir Alman profesörün buluşu sayesinde iç hastalıkların teşhisi kolaylaştı. Wilhelm Röntgen, farkında olmadan keşfettiği görünmeyen ışınlara X-ışınları adını verdi. Daha sonra Pierre ve Marie Curie (Küri) bu ışınların doktorluğa ne yararlar sağlıyabileceğini ve hastalık teşhisindeki önemini bulacaklardı.

Kalın maddelerden geçerek içindekileri detaylı bir şekilde gösteren X-ışınlarının bulunmasından bir yıl sonra Madam Curie (Küri) ve eşi, uranyum gibi az bulunan bir maddenin tuzlarının da ışınları bilinmeyen bir şekilde neşrettiğini gördüler. Madam Küri incelemelerine devam ederek çok kuvvetli yeni bir radyoaktif madde buldu. Bu madde, polonyum ve radyum'du. Radyum bugün kanser ve diğer birçok hastalığın teşhisinde başlıca rolü oynamaktadır.

19. yy. da tıbbın bu kadar ilerlemesine rağmen, akıl hastalığına gereken önem verilmiyordu. Aklını kaybeden bir arkadaşının ormanda kurtlar tarafından parçalanmasından sonra, akıl hastalığı ile yakından ilgilenen Fransız Pinel, bir akıl hastanesinde görev aldı. Gördükleri karşısında hayrete düşen Pinel, birşeyler yapılması gerektiğine karar verdi. Hastalar soğuk, izbe gibi ışıksız bir odada yarı çıplak bir vaziyetteydiler. Çok zorlu olanlar ise zincire vurulmuşlardı. Aralarında 30 40 yıldan beri zincirlenip yürümesini unutanlar bile vardı. Pinel, «onlara temiz hava ve hürriyet verin, bakın nasıl iyileşecekler,» dedi.

Florance Nightingale hemşire örgütünü kuran ve modern hemşire okullarının temelini atan, büyük bir idealistti.

Oysa aynı devirde, Osmanlı devletinde, sırf akıl hastaları için açılan bazı şifa evlerinin bulunduğu bir gerçek. O devir Türkiyesinde akıl hastalarının, müzik ve çalışmayla tedavi edildikleri de gayet iyi biliniyor. Gerçekten de iyi bakım, şefkat ve güvenin, akıl hastalığının tedavisinde en olumlu çare olduğu meydana çıktı.

Bugün akıl hastanelerinde çeşitli uğraşlarla hayata kazandırılmak istenen akıl hastalarına artık eskisi gibi korkulu gözlerle bakılıp, «deli» denilmiyor.

19. yy. da hastalar kendi kendilerine bakmak zorundaydılar. Oysa hastanelerde hastalara şefkatla bakacak, ilgilenecek, pratik sağlık bilgileri olan yardımcılara yani «hemşire»lere ihtiyaç vardı. Fakat hemşirelik o zamanlar çok hakir görülen bir meslek olduğu için genç kızlar bu mesleğe girmiyorlardı.

Çoğu sarhoş ve pis olan hastabakıcılara iyi gözle bakılmıyordu. Taa ki Florance Nightingale hemşire olana kadar.

Ailesinin bütün itirazlarına rağmen, insanlığa yardım için, harpte gönüllü hemşire olarak görev alan Nightingale, bugün hâlâ kalplerde yaşamaktadır. Hastanelere temizlik ve reform getiren, hastalara şifa veren Nightingale, açılmasına sebep olduğu Hemşire Okuluyla, hemşirelik hizmetinin günümüzdeki önemini kazanmasını sağlamıştır.

Bundan yıllar sonra savaştan hasta ve yaralılara yardımın insanî bir görev olduğuna inananlar, hangi din, ırk ve yaştan olursa olsun «bütün insanlar kardeştir» sloganıyla birleşerek Kızılay teşkilâtını kurdular. Bugün bütün dünyada, Kızılay-Kızılhaç ve kızlarlan yardım örgütleri ortaklaşa çalışmalarıyla insanlığa yardım etmektedirler. Kızılay'a ve diğer yardım örgütlerine hepimiz kendi imkânlarımız ölçüsünde gerekli ilgiyi göstermeliyiz, sevgili çocuklar...

MACERALAR OKULU

10

KAY DOUGLAS UZUN YILLAR TEKERLEKLİ SANDALYEYE MAHKUMDU. TEYZESİNİN KIZIYLA BİRLEŞEREK SPOR OKULUNA GİTTİ. BU ARA KAY'IN ARKADAŞI UÇURUMA YUVARLANDI.

KAY, PİPPA'YI OMUZUNA ALIP İNCE PATİKADAN DİKKATLE YÜRÜMEYE BAŞLADI.....

BU SIRADA KAMPTA...

BAYAN HAVKES ENDİŞESİNİ GİZLEMEDİ...

OYSA GERÇEK BAMBAŞKAYDI..

GECENİN KORKUNÇ RÜZGARI ETRAFI KAVURURKEN PİPPA BİR KAÇ KEZ GÖZLERİNİ AŞTI....

KAY, YARALI ARKADAŞININ ÜZERİNE YATARAK ONU ISITTI...

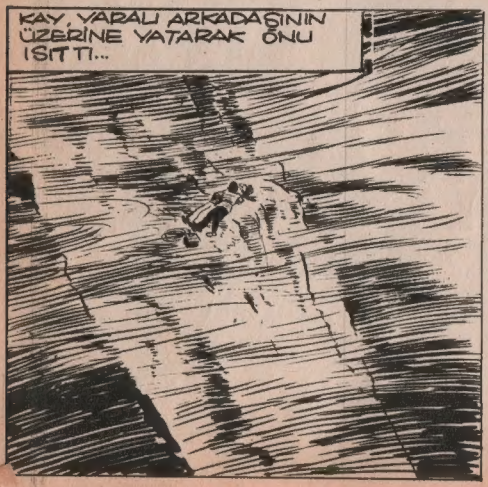

ERTESİ SABAH KURTARMA EKİPLERİ İKİ KIZI BULUNDUĞU YERDEN İNDİRDİLER.

KAY, İKİ ÜÇ SAATLİK BİR BAYGINLIKTAN SONRA GÖZLERİNİ AÇTI...

HAKKIMDA HER ŞEYİ BİLİYORSUN HERHALDE TEYZE...

EVET, AMA NİÇİN BANA FRANCES'E GELDİĞİM ZAMAN GERÇEĞİ SÖYLEMEDİN SÖYLEMEDİN?

BUNU KABUL EDECEĞİNİZİ TAHMİN ETMEDİĞİM İÇİN.. BENİM HAREKETLİ BİR HAYAT YAŞAYAMAYACAĞIMI SÖYLERDİNİZ...

HATA ETMİŞİM.. İYİLİĞİNİ İSTİYORDUM AMA HATALI YOL TUTMUŞUM...

NE DEMEK İSTİYORSUNUZ..

İYİ İŞLER YAPABİLECEĞİNİ İSPATLADIĞINA GÖRE BURADAKİ OKULA DEVAM EDEBİLİRSİN BENCE HİÇ BİR SAKINCA YOK ARTIK...

PİPPA BANA HER ŞEYİ ANLATTI... SENİN GİBİ CESUR BİR YEĞENİM OLDUĞU İÇİN İFTİHAR EDİYORUM... TEŞEKKÜRLER

KAPI ÇALINIP, ARKADAŞLARI İÇERİ GİRİNCE KAY YATAKTAN AYAĞA KALKTI...

KAY SANA HAYATIMI BORÇLUYUM.

VE UZUN BİR HASTALIKTAN SONRA Kİ BU BAŞARIN BİZİ ÇOK SEVİNDİRDİ...

SANA SÖYLEDİKLERİM İÇİN BENİ AFFEDECEKSİN DEĞİL Mİ KAY? SEN EN İYİ ARKADAŞIMSIN...

TEŞEKKÜRLER PİPPA.

AMA KAY İÇİN YAPILAN MERASİMLER BİTMEMİŞTİ. DÖRT GÜN SONRA...

BU DA KAHRAMANLIK DİPLOMAN KAY...

YAŞA..

VE EN SONUNDA....

HANIMEFENDİ, KAY SİZE BURADA KALIP KALAMAYACAĞINI SORMAMI İSTEDİ. BİZİ BÖYLE YETENEKLİ ÖĞRENCİDEN MAHRUM BIRAKMAYIN.

TEYZESİ İZİN VERİNCE...

SİZE NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM TEYZECİĞİM...

BİR ŞEY DEĞİL YAVRUM, DAİMİ BURADA KALABİLİRSİN...

NE KADAR ŞANSLISIN KAY, OYSA BİZ EVLERİMİZE DÖNECEĞİZ..

DEVAMI VAR...

BALIKÇOCUK

Denizlerin Kurdu

15

BALIKÇOCUK ŞAŞKINLIKLA NE YAPACAĞINI DÜŞÜNÜRKEN...
BOOOM
AHH
BALIKÇOCUK YARALANMIŞTI. HIZLA DİBE İNMEYE BAŞLADI....
HURRBLE, GROOGLA-FLOOP!
SWAARGLE... GLUGGLE
UGGLE!
LUGGO-LUGGO-LUGGO!
SİZE RASTLADIĞIM İYİ OLDU.. BANA YARDIM EDİN
MELEK BALIKLARI YARDIMA KOŞTULAR HEMEN
PLOOP! GLOO-NOOR PLEE!
KULAÇ ATAMIYORUM, OMUZUM YARALI BANA YARDIM EDİN
KÜÇÜK BALIKLAR BALIKÇOCUĞU TAŞIMAYA BAŞLADILAR
DERKEN
BLUBB! INKA-LOOG!
SEVGİLİ DOSTLARIM YOSUNLARLA TEDAVİ EDİYORLAR BENİ...
BİR KAÇ SAAT SONRA İYİLEŞEREK, ADAYA ÇIKMAYI BAŞARDI. HİNDİSTAN KIYILARINDA
SAKİN BİR YERE BENZİYOR
BİR DAKİKA SONRA ÇALILARIN ARASINDAN BİR FİL FIRLADI...
HARR..
AHHH
BİRDEN GARİP BİR KÜKREME BELİRDİ...
HORRR
AĞAÇLARIN ARASINDAN BÜYÜK BİR HAYVAN GELİYOR GALİBA...

DEVAMI VAR

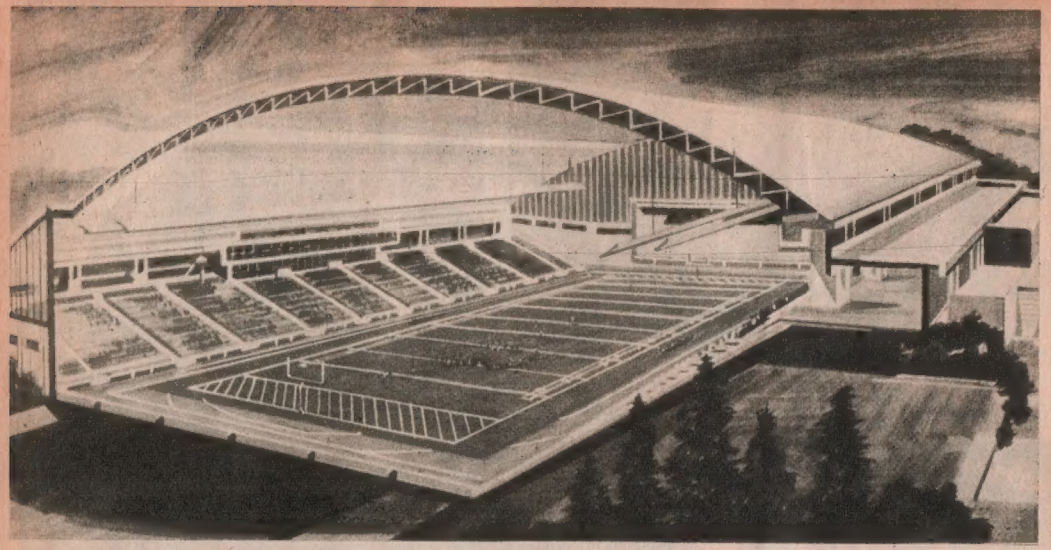

İleri teknikle yapılan portatif spor sahalarının yukarıdan görünüşü bile başka

PORTATİF SPOR SAHALARI

Bir düğmeye basmak yeter. Özel vinçler sayesinde, yerde yuvarlanarak açılan ve tekrar rulo halinde katlanabilen bir futbol sahası seriliverir gözler önüne. Sadece futbol sahası mı?

Portatif bir spor sahası! Birkaç yıl önce, böyle bir düşünceyle karşılaşılsa, gülüp geçilebilirdi. Ama, ileri tekniğin en imkânsız şeyleri bile gerçekleştirdiği günümüzde, portatif bir futbol sahası, hiç de olmayacak bir hayal değil.

Bundan böyle, spor konusunda gerçekten şanslı olan gençler daha da modern imkânlara sahip olacaklar. Diledikleri anda ve diledikleri yerde sahalarını kurup çalışmalarını yapacaklar.

Amerika'nın Idaho Üniversitesinde gerçekleştirilen bu portatif spor sahası, geniş bir alan üzerine serilebiliyor. Alanı 9000 m² olan bu spor sahası, ayrıca voleybol, basketbol, golf gibi bütün spor dalları için de kullanılabiliyor. Hatta bu sahanın, dans, sergi veya konser salonu olarak kullanılması, bando ve geçit törenlerinin burada düzenlenmesi gibi, sporla ilgisi olmayan törenlere de hizmet etmesi düşünülmekte.

Öncelikle, böyle bir sahaya neden ihtiyaç duyulduğu gelebilir akla. Her spor dalı için ayrı ayrı sahalar kurulması çok geniş yere ihtiyaç olduğu için, âdeta imkânsızdır. Onun için, birçok üniversitelerde ve spor tesislerinde, belirli birkaç spor dalı uygulanmakta ve diğerlerine yer olmadığı için, gençlere her türlü spor imkânını yaratamamaktadır. Halbuki, 9000 m² lik bir alana yayılan bu portatif saha, düşünülebilecek bütün spor tesislerini içine alabilmektedir. Örneğin, futbol, beyzbol gibi, çim bir saha isteyen spor dalları için, gerektiği zaman yere sentetik bir çim halı serilmektedir. Sahanın bir başka köşesinde ise, atletizm için bütün gerekli tesisler bulunuyor.

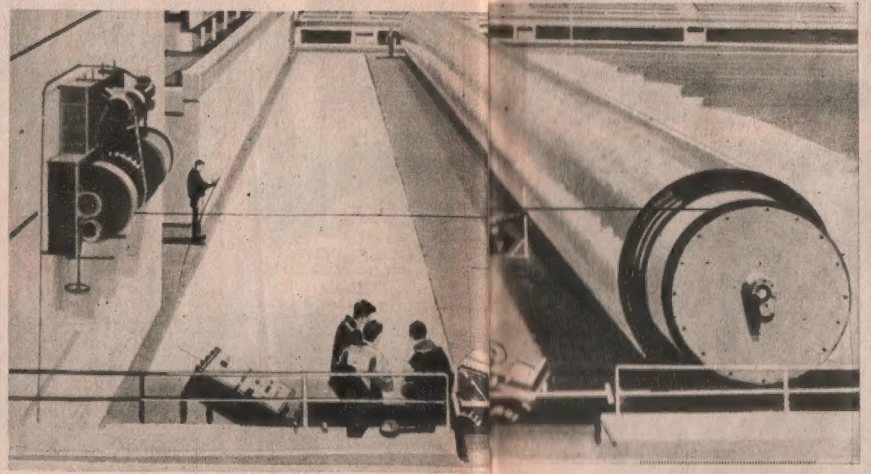

Bütün Dünya tarafından bir anda benimsenecek olan, bu sahalar çok da kullanışlı.

Bütün bunlardan başka, Idaho üniversitesi direktörleri, bu saha için ayrı bir kat daha hazırlayarak, bu katın üzerinde buz hokeyi, buz pateni yapabilme imkânlarını araştırmaktadır.

Kimbilir, bir karış toprağın altın olduğu devrimizde, aynı alan üzerinde bütün sporların uygulanabildiği bu hünerli portatif saha, bütün dünyada rağbet görebilir.

ONLAR DA BİR DOĞAN KARDEŞ OKUYUCUSUYDULAR

Sevgili çocuklar, geçtiğimiz günlerde Işık Lisesi salonlarında resimleri sergilenen iki ressam kardeş, bir kez daha sanat dünyasında dikkatleri üzerlerine çektiler... Uzun yıllar Paris'de resim öğrenimi gören, yurda döner dönmez de eserlerini sergileyen bu iki ressam kimdi acaba? Nevbahar - Neveser Aksoy kardeşler. Bu isimler belki sizlere bir şeyler hatırlatmıyabilir... Ama ablalarınız, ağabeyleriniz bu sanatçı kardeşleri çok iyi tanırlar...

Daha minicik birer çocukken yaptıkları ilk çalışmalarını Doğan Kardeş'e yollayan Aksoy kardeşler yıllar yılı Doğan Kardeş'in resim yarışmalarında hep birinciliği paylaşmışlardır. Uluslararası resim yarışmalarında da Türk çocuğunun başarısını dünyaya duyuran kardeşlerin aldıkları ödüllerin sayısı ise bir hayli kabarık...

Küçük yaşta büyük başarılar sürüp giderken... Nihayet 1962 yılında bu üstün yetenekli kardeşler «Harika Çocuklar Kanunu»na göre Güzel Sanatlar Akademisinde özel eğitime tabi tutulmuşlar... Ve Lise tahsilini tamamladıktan sonra da yine aynı kanunla Paris'e gönderilmişler.

Doğan Kardeş bu başarılı çocuklarının yurda dönüşlerini büyük bir heyecanla bekliyordu. Doğan Kardeş'in 30. yaş mutluluğunu birlikte tatmak bu eski dostlara kısmet olmuştu... Aksoy kardeşler başarılarla dopdolu dönmüşlerdi anavatana.

Evet çocuklar... İşte dünün minik, bugünün dev sanatçı kardeşleri... Bu iki ressam ablanın eserlerinde azmin, sanat aşkının, sistemli çalışmanın gerçek örneği nasıl da dile gelmişti. Şimdi artık Doğan Kardeş tıpkı bir ana-baba gibi Aksoy kardeşlerin başarılarıyla gurur duyuyor, iftahar ediyordu. Ve haklı olarak sevinçle haykırıyordu...

«ONLAR DA BİR DOĞAN KARDEŞ ÇOCUĞUYDU»

Hoşça kalın.

Sıdıka Durmuş

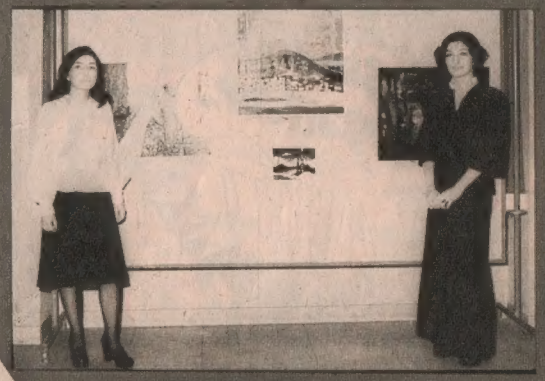

UĞURSUZ

FANTA, YOLUMUZ KESİLDİ...
EVET, HELE BİZİ İZLEYENLER ARKAMIZDAN GELİRSE NE YAPACAĞIZ O ZAMAN..
AŞAĞI İNİN RENALDO RENALDO!..
İ.... İNEMİYORUM ŞEF...
BURADA ÇILDIRACAĞIM...
?
HUU..
İ...İK... İKİLEŞTİLER..
O KUŞLARIYLA MEŞGULKEN, BEN ŞU LU OPARLÖRDEN KAÇAYIM...
GUGUK
Şimdi de Tavşanlar..
AHH!
?

MANASTIR

ÖZET: Sipru ve Fanta, kaybolan İtoh Kata'yı bulmak için terkedilmiş bir şehre giderler, fakat İtoh Kata Üçgenler'in elinden kurtulmasını bilmiştir.

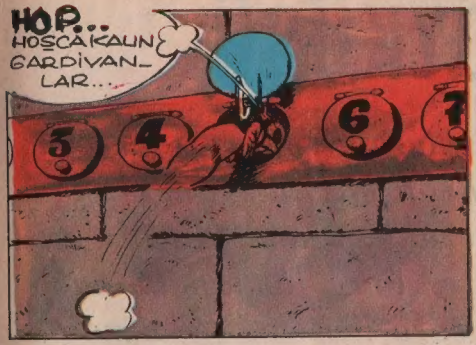

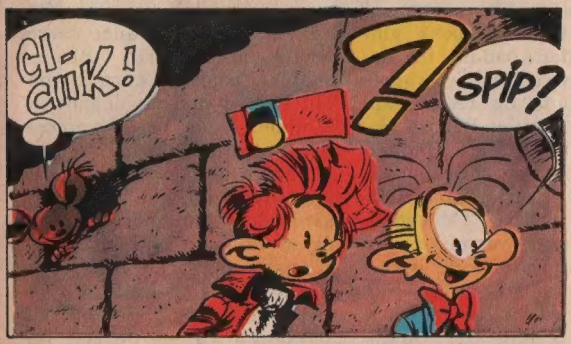

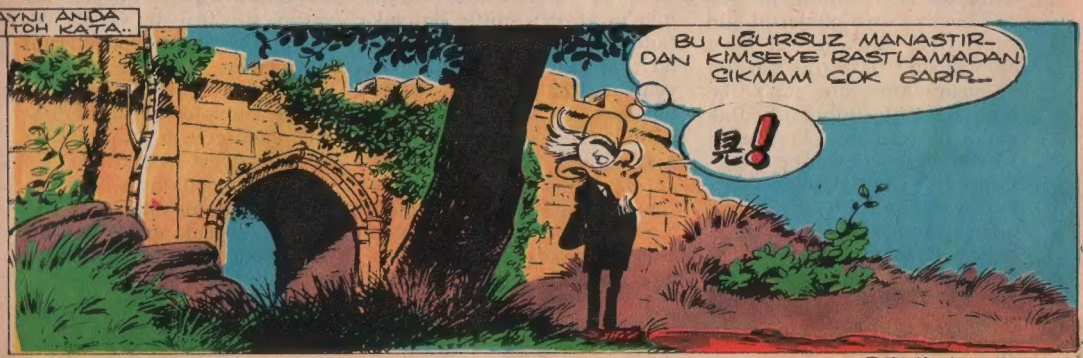

DEVAMI VAR..

BİR ÇOBANIN ÖYKÜSÜ

Yıllarını kuzulara vermiş, köyün genç çobanlarından biriydi... Ama orada kalmamasını bildi... Şimdi Ankara'nın en popüler ressamı... fakat hâlâ, daha iyiye doğru ilerleme çabasında...

Sevgili çocuklar; size bir hikâye anlatmak istiyorum. Ama bu hikâye gerçek bir hikâye. Eskişehir'in Sivrihisar İlçesi'nin, Günyüzü Nahiyesi'nin Beyyayla Köyünde doğan Çoban Süleyman'ın hikâyesi...

Süleyman Şahin bu güzel köyün bir hanesinde gözlerini açar dünyaya. Akranları gibi köy yollarında koşarak ve hep düşlediği okula giderek günlerini geçirir, biraz daha gelişir, biraz daha büyür... Ama malî imkânsızlıklar nedeniyle İlkokul dördüncü sınıftan ayrılmak zorunda kalır. Çalışmak zorundadır küçük Süleyman, kalkar Ankara'ya gelir.

Büyük kentin taşı, toprağı altındır derler, o da bu sözü bellemiş, şansını Başkentte denemeye karar vermiştir... Gerçekten de, çok geçmeden kendisine bir iş bulur. Balgat'ta çobanlık yapmaya başlar. Yıl 1960. Hep «Halim ne olacak benim» diye günlerini gün eder. Öyle gün olur ki kuru ekmeği suya batırarak karnını doyurur. Ama bir gün Allahına şikâyette bulunmaz. Balgat'ta oturan bir komşuları vardır. Bahçelievler'de yağlıboyacılık yapmaktadır. Şans yüzüne güler Süleyman'ın ve onun yanında yağlıboyacılığa başlar. O zamana kadar tablo nedir, görmemiştir, bilmemiştir. Yazın çobanlık, kışın yağlıboyacılık günler gelip geçer ve Süleyman Polatlı'ya gider. Yağlıboyacılığa burada devam eder. Bu arada cebi birkaç kuruş görmüş, artık delikanlı olan Süleyman'ın yüzü gülmüştür.

Çoban Süleyman bundan böyle küçüklüğünden beri düşlediği bir uğraşıya verir kendini.

Resim yapmaya başlar boş vakitlerinde. Fırçası olmadığı için parmakla resimlerini yapar. Bakar ki olacak gibi değil, bu defa badana fırçalarından resim fırçaları yapar. Ama bununla da resim yapmayı beceremez. Babası Seyid Ali Şahin, Annesi Hamide Şahin ve Ağabeysi Selâhattin Şahin çok kızarlar ona. Ama Süleyman yılmaz. Mücadele etmeye karar vermiştir bir kez. «İnsanın resimde ustası yoktur. Dersini Doğa'dan alır hep» diyerek sarılır fırçasına. Tablolar birikmekte, Süleyman'ın yüreği ümitle dolmaktadır. Sergi açar, bütün tabloları kapışılır. Kazandıkları ile yeni malzemeler alır, yılmadan çalışır.

Bu arada okumayı da ihmal etmez Süleyman... Çok az olan tahsilinin iyi bir ressam olması için yetersiz olduğunun bilincindedir. Önceleri eline ne geçerse okumaya başlar, kitapları yutar gibi, birbiri ardına okur... Genel kültürü gittikçe artar. Dünya görüşü değişir. Ve bu defa da, sanat kitapları okumaya ve rir kendini. Ressamların hayatlarını, mücadelelerini nasıl kazandıklarını okur... Daha bir güçlü sarılır fırçasına. Gün gelir evlenmek için köyün en güzelini seçer ve Firdevs ile mutlu bir yuva kurar. Şöhreti de yavaş yavaş yayılmaktadır. Sergileri birbirini kovalar. Ve tablolarının altında Çoban Sülü imzasıyla kendisini sanat çevrelerine kabul ettirir. Bir zamanlar ıslattığı kuru ekmeğin yanına bir baş soğan bulabilmek için neler verecek olan küçük Süleyman şimdi «Tablolarımı seyredenleri ağlatabiliyorsam, güldürebiliyorsam ben o zaman ressamım» diyen yakışıklı bir delikanlı... «Çalışan daima kazanır» diyerek öykümüze burada son veriyoruz. Çoban Sülü'mü? O Başkent'te eşi ile birlikte hayatını sürdürüyor ve siz çocuklara sonsuz sevgilerini gönderiyor. Sanat, uzun emeklerin, yorucu çalışmaların ürünüdür. Bu yolda başarıya ulaşmış sanatçıların hayatı herkes için güzel örnektir!

Ancak, çocukların gelecekteki yaşantısını olumlu biçimde etkileyecek olan eğitimi vermek de anne, baba ve topluma düşüyor...

Bugün ünlü bir ressam olan çoban Süleyman, başkentte eşiyle mutlu bir hayat sürüyor.

HEDİYE KUPONLARINI BİRİKTİRİYOR MUSUNUZ?

Bu sayımızda, yaz ayları özel çekilişi için yayınladığımız kuponların dördüncüsünü veriyoruz.

BİSİKLETLER, FUTBOL TOPLARI, KULÜP FORMALARI, ANSİKLOPEDİLER, DOLMAKALEMLER VE PERGEL TAKIMLARINDAN BİRİ NİÇİN SİZİN OLMASIN..

Yayınladığımız altı kuponu biriktirip bize yollayın. Kuraya katılma şansını kaçırmayın...

STİNGREY

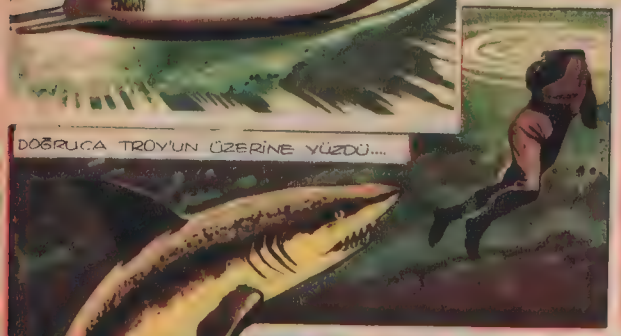

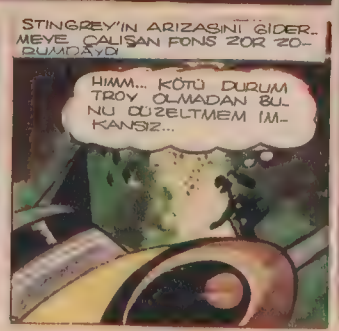

DEVAMI VAR

Yazan : KEMALETTİN TUĞCU

KARANLIKTAKİ ÇOCUK

11

ÖZET: Çitlenbik sokağı sakinlerinden olan tespihçi Hamdi Bey ve oğlu Engin, sokağa yeni taşınan komşularıyla çok iyi geçinirler. Evin küçük âmâ kızı Lâmia'yla Engin iyi birer arkadaş olurlar. Lâmia bahçede oynadığı bir gün çalınır. Engin ve babası her yerde zavallı kör kızı aramaktadırlar.

Baktım. Çingene kılıklı birisi çocuğu yakalamış yürütüyor. Babamı orada bırakıp peşlerine mi gideyim yoksa babamın yanında mı kalayım? Ben bu şaşkınlık içindeyken bir bağırma oldu:

— «Vurma Raşit,» dediler.

Raşid'in kolu kalktı. Babamın üstüne doğru indi. Herkes bir çığlık koparttı. Kendimi kaybederek:

— «Babacığım, babacığım,» diye koştum.

Fakat babamı ayakta gördüm. Yanağındaki bir sıyrıktan kan akıyordu. Elinde Raşid'in bıçağı vardı.

Raşid de yerde yüzü koyun yatıyordu. Babam:

— «Sana çocuğu bırakma diyorum!» dedi.

— «Baba, baba, seni vuracaklar.»

— «Sana çocuğun peşinden koş,» diyorum. «Yürü!» Bu emri alınca baktım. Tarlaların arasına dalan kılıksız adam gözden kaybolmak üzereydi. Sıçraya sıçraya koşmaya başladım. Babamın arkamdan:

— «Yürü, ben de geliyorum,» diye bağırdığını duydum.

Artık başımı çevirmeden koşuyordum. Çingene cılız bir adamdı. Kendisine çabuk yetiştim. Nefes nefese durdu ve yerden bir taş alarak:

— «Gel, gel bakayım,» dedi.

Durumsadım. Öyle fena sırıtıyordu ki. Bu sırada bir başkası benim yolumu kesti. Çingene yine çocuğu aldı, koşmaya başladı. Ben şaşırtma vererek kıvrıldım, mezarlığa dalan çingeneyi kovalamaya başladım. Öteki de beni kovalıyordu.

Çingeneye çabuk yetiştim. Çocuğu yine bırakarak bana doğru koştu. Kaçacak yerim yoktu. Pis kokulu nefesi yüzümü kavradı. Kemikli ellerini boğazımda hissettim ama can havliyle karnına dizimle öyle bir vurdum ki bağırarak olduğu yere çöktü.

İşte bu sırada öteki ensemden çullanıp beni yere kapattı. Döndüm, dirseğimi cenesine çarptım. Dirseğim gözüne değdi. Beni bırakarak iki eliyle yüzünü kapattı. Ayağa fırladım.

— «Baba,» diye bağırdım.

Uzaktan bir ses:

— «Geliyorum aslanım, ha gayret,» dedi.

Bu ses bana gayret verdi. Dişlerimi, yumruklarımı sıktım. Bu sefer yerden kalkmaya çalışan ilk çingenenin suratına bir tekme yerleştirdim. Sonra yerden bir taş kaparak gözünü ovuşturan herife saldırdım. Ama beni de rahat bırakmadılar. Birkaç kişi birden üstüme çullandı. Artık ne olduğunu hatırlamıyorum.

Zaten kimin kime vurduğu, kimin ne yaptığı belli değildi.

Babamın sesi yine:

— «Ya Allah!» diye yakınlardan duyuldu.

Bir sürü bacağın, örümcek gibi kolların arasından sıyrılıp kendimi geri attım. Babamın etrafını sarmışlardı. Fakat yüzündeki sıyrıklardan kan sızan ve yüzü gözü tanınmaz bir hale gelmiş olan o adamın korkunç hali ve öfkesi bir an içinde herkesi yıldırdı.

Elindeki bıçağı sallaya sallaya :

— «Siz bizi ne sanıyorsunuz çomarlar!»

Diye gözlerini devire devire üstlerine üstlerine gitmesi oradaki çingeneleri yıldırdı. Birer birer kaçmaya başladılar. En sonunda birisi yine çocuğu kaçırmaya çalıştı ama babam ok gibi fırladı:

— Hele bak, hele bak; diye bağırdı.

Çingene çocuğu bırakınca derin bir soluk alan babam tabanları kaldırdı. O zaman ağlamaktan katılmış olan çocuğu kucağına aldı. Zavallı yavrucak yaprak gibi titriyor, durmadan:

— «Benim adım Fatma, benim yatalak teyzem var, ben Lâmia değilim,» diye inliyordu.

KAVGADAN SONRA

Uzaktan uzağa üzerimize bir zaman taş attılar. Fakat babam sağa sola koşarak, o da koca taşları savurarak bu hücumları da defetti. Nihayet yola çıktık. Yolun ortasından gidemiyordu. Mezarlıklara dalmıştık. Hızlı hızlı yürüyüp bir çeşme bulduk. Babam ellerini, yüzünü yıkadı. Avucu ile su içti. Çocuğa da içirdi. Ben de öyle yaptım... Baba oğul kendimize sözde çeki düzen verdik amma yakalarımız, ceplerimiz yırtılmıştı. Ben topallıyordum. Sağ böğrüm sancıyordu. Babam taş yediği kolunu iyi kullanamıyordu.

Nihayet bir mezarın üstüne oturduk. Babam:

— «Engin,» dedi. «Bir yerinde kan filân var mı?»

— «Bilmem baba. Baldırım çok acıyor. Bir de şu tarafım.»

— «Aldırma evlâdım. Biz ucuz atlattık bu vartayı.»

— «İyi ama babacığım bu çocuk?»

— «Bu çocuk işte o.»

— «Babacığım hiç benzemiyor ona.»

— «Hele birkaç gün geçsin, görürsün sen.»

— «Burada ne bekliyoruz?»

— «Bu halde bizi görünce hemen müdüriyete götürdüler. Halbuki bizim polisle işimiz yok. O sonraki dâvâ. Biraz ortalık kararsın, hele bir soluk alalım.»

Öyle yaptık. Nihayet yola çıktık. Boş bir taksi geçiyordu. Babam işaret etti. Bindik, kuru kuru hıçkıran çocuk hep babamın kucağında idi. Nihayet evin kapısına dayandık. Babam şoföre parasını verdi. Kapıyı teyzem açtı. İçeriye girdik. Annemle teyzem bir ağızdan:

— «Aaaaa!» diye bağırdılar.

Babam sert sert «Şamata istemez,» dedi. «Hemen hamamı yakın. Yıkanacağız.»

Babam kendisini sedire attı. Çocuğu yanına oturttu. Bir soluk aldıktan sonra:

— «Hanım,» dedi. «Bu çocuğun adı Fatma'dır anlıyorsun ya. Lâmia değil. Bu bizim kızımız olacak.»

En fenası, ben Lâmiayı bahçeye çıkardığım zaman mahalle çocukları bizi uzaktan işaretle gösteriyor:

— «İşte kör kız bu!» diyorlardı.

Lâmia bunları duyuyor, çok üzülüyor, ama belli etmek istemiyordu.

Uzun süre onun normal haline gelmesi için çalıştık. Lâmia'nın bulunduğunu duyan annesi, babası da, çok geçmeden evlerine döndüler.

(Devamı var)

Babam çingeneyle kıyasıya dövüşürken, ben de dilenci kızın yanına koştum... Babamın dediklerini yapmalıydım...

Zavallı Lâmiacık bulunmasına rağmen hâlâ çilesi dolmamıştı. Bu sefer de bizim sesimizi duyup yanımıza gelmek istemiş ve merdivenlerden aşağıya düşmüştü.

MANTAR CÜCELERİ

UÇMAK

İSTEYEN KÜÇÜK ŞTRUMP

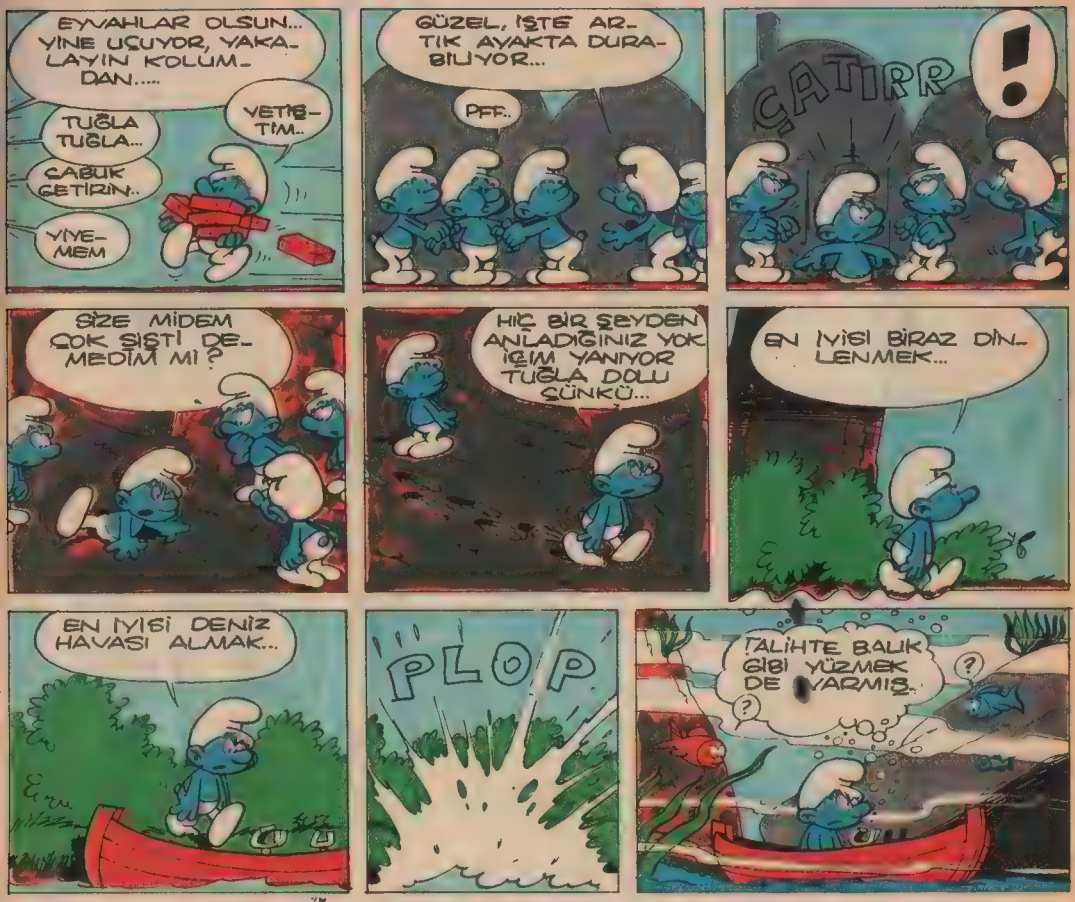

SON

Peyo

Doğan Kardeş

Dünya Nüfus Yılı Artılı Anma Pulu

Ankara'da Türk Tarih Kurumu Basımevinde ofset usulü ile 50'lik tabakalar halinde basılan bu pullar 15 Haziranda satışa çıkarıldı, daha önce tükenmezse 31 Aralık 1975 gününe kadar satılacak.

TARİHİ ESERLER

İstanbul'da ofset usulü ile 50'lik tabakalar halinde bastırılan bu pullar 24 mayıs günü satışa çıkarıldı. Daha önce tükenmediği takdirde 23 kasım 1974 günü akşamına kadar satışta kalacak ve postada devamlı geçerli olacaktır. Pullara basılan eserler, Ankara Anadolu Medeniyetleri Müzesinde bulunmaktadır. Altın ve gümüşten yapılmış çeşitli eserleri konu alan pullarda özellikle alacahöyük, hacılar ve gordion'da bulunan eserler seçilmiştir. Pulların dış ülkelerde olduğu kadar ülkemizde de ilgiyle karşılandığını belirtmeye gerek yok.

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

• Deniz Atı Nedir?

Deniz atı veya deniz aygırı denilen bu küçük balıklar her ne kadar boyu kısaysa da (10. cm) şekil olarak tarih önceki devirlerde yaşamış bazı deniz canavarlarını andırır. Avrupayı çevreleyenler dahil bütün denizlerde yaşar.

Başının biçimine ve boynunun hatlarına bakarak, Yunanlılar bu balığa deniz atı adını vermişlerdir. Ağzı boru şeklinde uzamıştır. Bu ilgi çekici hayvan bazen uzun kuyruğunu deniz yosunlarına dolayarak öylece durur. Karın ve göğüs yüzgeçleri çok yavaştır ve yüzerken olsun avlanırken olsun suyun içinde hep dik durur bu yüzden de (ayaktaymış) gibi görünür. Dişisinin bıraktığı yumurtaları, erkek deniz atı karnının altındaki bir kesede saklar. Yumurtalar açılınca, çıkan yavruları denize atar ve kendi hallerine bırakır. Akvaryuma da alıştırılabilen deniz atı, suyun içinde çok zarif hareketlerle ağır ağır dolaşır.

• Tepkili Mürekkep Balığı Nedir?

Mürekkep balıkları ılık veya sıcak denizlerin kıyı sularında yaşarlar. Bu garip yapılı hayvanın vücudundaki tek kemik kuşlardaki gibi, gagaya benzer çenesini sertleştirmeye yarayan oval ve beyaz bir (İç kavkıdır)

Ahtapot gibi kafadan ayaklılar familyasından olan bu yumuşakca, kıyılardaki küçük deniz hayvanlarını avlar. Uçlarında vantuzlar bulunan iki uzun dokunacını birden fırlatarak küçük balıkları avlar ve ağzına kadar götürdüğü avını, boynuzsu maddeden iki sağlam çeneyle parçalar. Düşmanlarından kurtulmak için mürekkep balığının iki savunma yolu vardır, koyu siyah bir mürekkep bulutu yayarak, kendisini kovalayan hayvanın gözünden saklanır ya da emdiği suyu başının altındaki bir organdan kuvvetle püskürterek, düşmanının erişemiyeceği kadar uzağa fırlar. Böylece mürekkep balığı, yüzyıllardan beri suda tepkili motorların ilkesini uygular. Ortalama 20 cm uzunluğundaki bu sekiz kollu hayvan, kendisini savunmak zorunda kalmadıkça saldırmaz.

YÜZLERCE HEDİYE SİZİN OLABİLİR

Derginiz Doğan Kardeş, yaz ayları içinde birbirinden güzel yüzlerce hediye dağıtıyor...
Altı kupon biriktirerek, Bisikletler, futbol topları, kulüp formaları' kitaplar ve daha yüzlerce hediyeden birine sahip olabilirsiniz...

Kuponlarınızı Bekliyoruz

120 yıl önce yapılmış olan köprü ilk yapıldığı yıllarda, yukarıdaki şekildeydi. Tahtalarla kaplı tünelden gerektiği zaman trenlerin geçmesi de düşünülmüştü.

BİR KÖPRÜNÜN HİKÂYESİ

İçinde küçük çocukların oynadığı bu tünel, yüksek tepelerin bir tarafından diğer tarafına veya yeraltına açılan diğer tünellere hiç benzemiyordu. Aslında, gidiş ve geliş yolu olarak kullanılan iki ayrı bölümden meydana gelen bu tünel, deniz üzerinde kurulmuş, iki yakayı birbirine kavuşturan uzun bir köprüydü. Büyük Britanya Adasını, Anglesey adacığına bağlayan yegâne tren yolu oluşu, bu köprünün değerini ve önemini kat kat arttırıyordu.

Yıl 1970. Günlerden 23 mayıs. O gün de diğerleri gibi basit ve sakin bir gündü. Çocuklar tünele girmiş, her zamanki oyunlarını oynuyorlardı. Birisi, oyun olsun diye bir ateş yaktı. Güldüler, eğlendiler ve oyunlarına daldılar.

İlk önce hangisi farketti belli değil ama, olaya tanık olanlar, çığlık çığlığa bağırarak tünelden fırlayan çocukların yüzlerindeki dehşet ifadesini hâlâ unutamadıklarını söylüyorlar. Manzara korkunçtu. Koca köprü yanıyordu!.. 120 yıllık maziye sahip olan tren yolu köprüsü, küçük bir dikkatsizlik sonucu, alevler içinde kızıla boyanmış yanıyordu! Kor haline gelen demir kütleler yavaş yavaş eriyor ve köprü mahvoluyordu.

1846-1850 yılları arasında inşa edilen köprünün malzemesi tamamen demirdi. 450 metre uzunluğunda ve 30 metre yüksekliğinde sağlam ve dayanıklı bir yapıydı. Herşeye dayanırdı, ama ateşe, asla!

Lokomotifin mucidi George Stephenson'un oğlu mühendis Robert Stephenson tarafından yapılmış olan köprü, bu korkunç olaydan sonra kendi kaderine terkedildi. İngiltere ile İrlanda arasındaki bağlantıyı sağlayan, Anglesey'in işlek limanı, artık sessiz ve sönük bir şehirdi. Trenler yığın yığın yolcu getirmiyor, trafik eskisi gibi yoğun bir hal almıyordu.

İskelet ve temel olarak yerli yerinde duran, fakat üzerinde hiçbir yük taşıyamayacak kadar zayıflayan köprünün acıklı hali ve yarattığı sorunlar, ilgilileri uzun uzun düşündürdü. Hayır, böylesine işlek ve kullanışlı bir köprü, kendi kaderine terkedilemezdi.

Çok geçmeden çalışmalar başladı. Eski ve kuvvetli temel üzerine, yepyeni bir köprü inşa edilecekti. Projeler hazırlandı ve gerekli demir kütleler, küçük bir salla köprüye taşınmaya başladı. 18 ay gibi kısa bir zaman içinde, tünel tek yönlü trafiğe açılmıştı. İngiltere'nin durmak bilmeyen yağmurları, aniden bastıriveren sisi ve o yöredeki kuvvetli rüzgârlar, gayretli işçileri yıldıramadı. 1972'nin yazında, köprünün diğer bölümü de tamamlanmıştı. Artık trenler gidip geliyor ve sönmek üzere olan bir liman, yeniden canlanıyordu.

Köprünün projesinde yapılan önemli değişikliklerden biri, iki katlı oluşu idi. Alt kattaki iki tünel, trenler içindi. Fakat, tünelin üzerine inşa edilen geniş asfalt yolu ise, bütün vasıtalar kullanabilecekti. Böylece, iki ada arasında geçerken, eşsiz manzarayı doya doya seyredebilmek mümkün olacaktı. Yapımı birkaç ay içinde tamamlanacak olan bu köprü, İngiltere'nin en güzel ve en önemli köprüsü olarak kabul edilmektedir.

Yaramaz çocukların küçük bir oyunu sonunda tutuşarak, her tarafı yanan tarihî köprü, 450 metre uzunluğunda ve otuz metre yüksekliğindeydi. Büyük Britanya adasıyla Anglesey adasını birbirine bağladığı için önemli bir yeri vardı. Kazadan hemen sonra yeniden inşasına başlandı. Ama bu defa kullanılan malzeme çok daha dayanıklı... Yeni köprünün bir diğer özelliği de iki katlı olması... Alt kattan iki yöne doğru trenler geçiyor. Üst kat ise, sağlam asfalt bir yol...

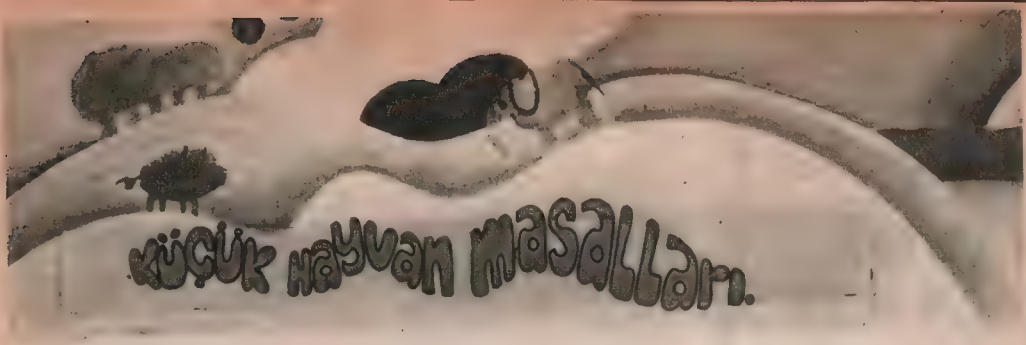

TAVŞAN VE TİLKİ

Tavşan ve Tilki beraberce yola çıkmışlardı, mevsim kıştı, etrafta hiç bir yeşillik yoktu. Tilki tavşana dönerek, «Benim karnım zil çalıyor» dedi; tavşan da «Gerçekten öyle; çiftliklerde bir şey yok. Eğer kendi kulağımı ağzıma getirebilseydim onu geveler dururdum» diye dert yandı.

Böylece fena halde acıkmış bir halde yürümeye devam ettiler. Bu sırada uzaktan bir köylü kızının geldiğini gördüler; kızın elinde bir sepet vardı; bu sepetten tilkiye ve tavşana taze çöreklerin güzel kokusu geliyordu.

Tilki tavşana dönerek: «Sana bir şey söyliyeyim mi? Yere uzan ve kendini ölmüş gibi göster, kız sepeti olduğu yerde bırakacak ve postunu ele geçirmek için seni kaldırmaya gelecek; çünkü tavşan derisinden iyi eldiven olur, o zaman ben çörek sepetini alır kaçarım.» dedi.

Tavşan tilkinin öğüdüne uyup yere uzanarak ölü taklidi yapmaya başladı. Tilki de rüzgârın yığdığı karların arasına saklandı. Kız geldi, dört ayağı kaskatı uzanmış olan tavşanı görünce sepetini olduğu yere bıraktı, tavşana doğru eğildi, tam bu sırada tilki saklandığı yerden çıkıp sepeti yakaladı ve kaçmaya başladı. Tavşan da birden ayaklanmış ve arkadaşına yetişmeye koyulmuştu.

Fakat tilki hiç durmuyordu, çörekleri paylaşacağa benzemiyordu, üstelik halinden onları yalnız başına yalayıp yutacağı anlaşılıyordu. Tavşan bunu sezdi ve küçük bir gölün kenarına geldikleri zaman tilkiye: «Kendimize öğle yemeği için bir de balık tutarsak ne iyi olur, bunu yaparsak soframızda zenginler gibi fırıncalamız ve balığımız olacak. Ne olur kuyruğunu biraz suya sokup burada bekle; şimdi hiç bir lokma bulamayan balıklar kuyruğuna asılıp kalırlar...» dedi.

Tilki iyice düşünmeden nasılsa bu teklife «Peki» dedi. Ve henüz donmak üzere bulunan gölün kenarına giderek kuyruğunu suya soktu. Biraz durdu... Çok geçmeden kuyruğu donmuş ve buzların içinden çıkamaz bir hale gelmişti.

Bundan sonra tavşan, içinde çöreklerin ve fırıncalaların bulunduğu sepeti yakaladı ve tilkinin gözü önünde keyiflene, keyiflene birbiri ardınca yedi; sonra da tilkiye dönerek: «Don çözülünceye kadar yani ilkbahara kadar bekle e mi?» dedi...

Karnını iyice doyurduktan sonra oradan uzaklaştı.

Tilki zincire bağlı korkunç bir köpek gibi tavşanın arkasından uluyordu. Belki de, dünyada ilk kez, bir tavşan kurnaz tilkiyi yola getiriyordu... Dediklerine göre o günden sonra tilkiler de kurnazlıklarına pek güvenemiyorlarmış.

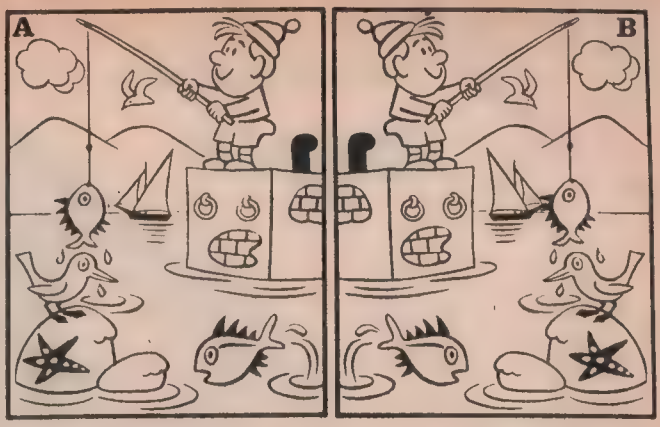

Yukarıda gördüğünüz iki resim arasında 4 fark var. Dikkatlice bakın, bulursunuz.

Bu gördüğünüz beş trafik işaretinin baş harflerini birleştirirseniz karşınıza en yorgun zamanlarınızda aklınıza gelen bir kelime gelir.

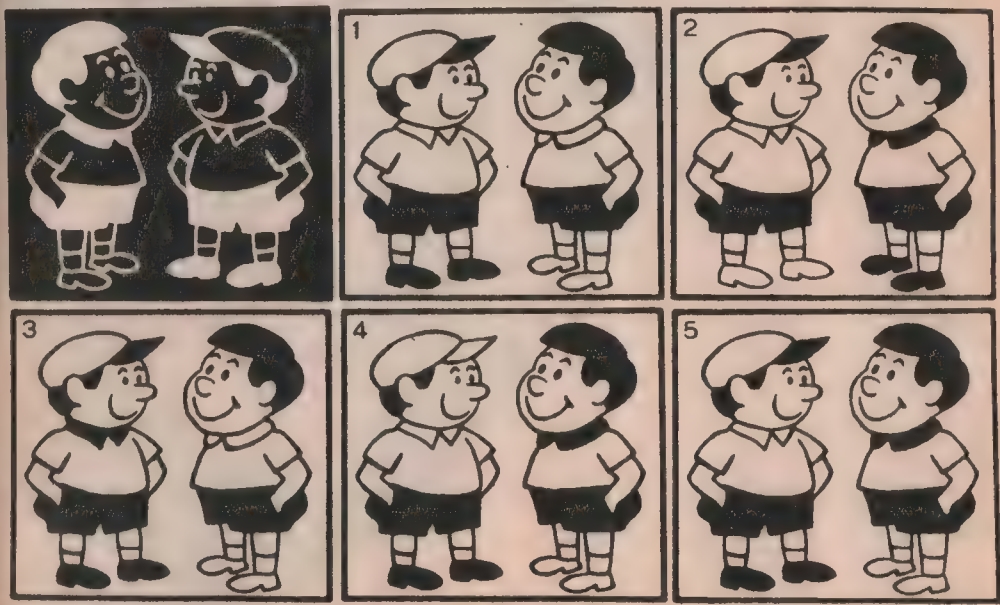

Köşedeki negatif diğer beş resimden hangisine ait?

ÇÖZÜMLER 31. SAYFADA

ÇOCUKLARININ AĞZINDAN ÜNLÜLER

Benim Babam ORHAN

Plak Kralı... GENCEBAY

Bu hafta, ünlülerden, plak kralı Orhan Gencebay'ın evindeyiz. Küçük cıvıl cıvıl bir çocuk olan Altan, bakın babasını nasıl anlatıyor.

«Ben Altan Gencebay. Orhan Gencebay'ın biricik oğluyum sevgili kardeşlerim. Sizler herhalde babamı plaklarından, mecmualarda sık sık yayınlanan resimlerinden tanırsınız. Ama ne kadar?.. İşte ben de geçenlerde bunu merak ettim. Mahalledeki arkadaşlarıma, «Orhan babamı nasıl tanırsınız?..» diye sordum.. Bu sorumu benden küçük olanlar anlamadı, büyükler ise kahkahalarla güldüler; «Nasıl mı tanırız Altan?..» dediler. «Baban neşeli, güler yüzlü, sesi çok güzel, yakışıklı bir amca. Neden soruyorsun anlamadık?» Bunları ben de biliyordum ama bu sözleri arkadaşlarımdan duymak daha başkaydı tabii...

Evet benim babam o. Herkesin alkışladığı, sevdiği... Orhan baba. Arkadaşlarımın sevimli Orhan amcası... Sonra bir de kendi kendime düşündüm. Ben babamı nasıl tanıyorum?.. Beni, annemi, dedemleri canı kadar çok seven babamı... Ah hele beni! Oğlum der de başka bir şey demez. Bana istediğim anda şarkı söyler, istediğim anda masal okur. Gezdirir, plak şirketine götürür, sevdiğim şeyleri alır, beni hiç üzmez... Peki ben de onun istediği gibi bir çocuk oluyor muyum?.. Yaramazlık yapıyor muyum? Hayır... Hayır... Ben onu hiç mi hiç üzmemeye gayret ederim.

Sonra babam çok dürüst ve ince ruhludur. Müzik dinler, şarkı söyler hep. İnsanlar onu alkışlarlar, altın plaklar hediye ederler, isminden Büyük Sanatçı diye bahsederler. Böyle babayı nasıl sevmem ben! Sevgili kardeşler babamı ne kadar çok sevdiğimi geçenlerde başımdan geçen bir olaydan sonra daha çok anladım. Babamın çevirdiği bir filme gitmiştik annemle. Filmde hani bir artist kardeş var ya... Kahraman Kral. Babamın çocuğu olmuştu. Hep babamın kucağına çıkıyor, babam da onu öpüyordu... Sinemada ağlamaya başladım. «Sen benim babamsın» dedim. «Yalnız benim babam.» Öyle korkmuştum ki beni bıraktı, başka çocuk aldı diye. Eve gidince annem babama olanları anlattı. Kahkahalarla güldü babam bu olaya. Meğer mahsuscuktan onun babası olmuş. Aslında yine benim babammış... İçime bir su serpildi ki görmeyin. Yanaklarımdan öpünce beni daha bir başka öptüğünü anladım. Çünkü bu öpücük mahsus değildi. İşte benim kocaman kocaman dünyalara değişemiyeceğim KRAL BABAM. Ve ona olan sevgim. Başka ne anlatayım ki.»

Altan bütün bunları bir çırpıda anlattı. Gözlerini babasından ayırmadan şirin şirin pıkaba yürüdü. Ve babasının son plaklarından birini çalmaya başladı.

Gerçekten de bu kadar sözden sonra Orhan Gencebay'ı tanımamak imkânsız, değil mi?

Birazda Gülelim

— «Çocuklar bizim sirkten kaçan Fok balığını gördünüz mü?»

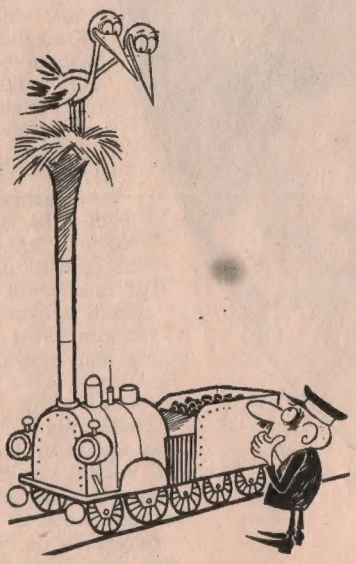

YAZISIZ

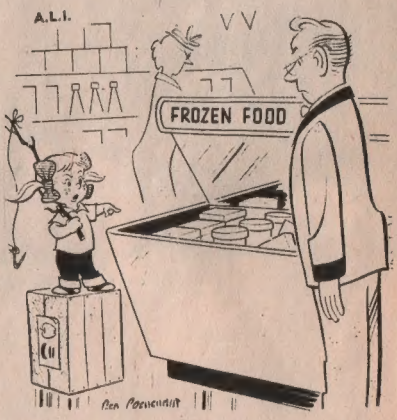

— «Hani siz taze balık satardınız? Bu kutuları geçen yıl da burada görmüştüm.»

bu hafta Doğan Kardeşler

DOĞUM GÜNÜ HEDİYELİ BU SAYFAMIZA KATILMAK İÇİN: Ad ve soyadınızı, doğum yer ve tarihinizi, ev adresinizi yazıp, doğum gününüze 2 ay kala 2 vesikalık fotoğrafla birlikte **«DOĞAN KARDEŞ — Bu hafta Doğan Kardeşler sayfası — P. K. 1146, İSTANBUL»** adresine postalayınız.

Füsun Yarış
Gebze 1965

★Ayşin Olcay
İzmit 1961

Mukadder Öztürker
İzmit 24.7.1964

Nurhan Demir
Siirt 25.7.1962

★Hülya Taşan
Erzincan 1966

Elvan Gönçmen
İstanbul 1967

OYUN-EĞLENCE BİLMECE ÇÖZÜMLERİ

- Oltadaki balık, iskeledeki tuğlalar, bulut, Deniz yıldızı.
- Yatak.
- 5 no'lu resim.

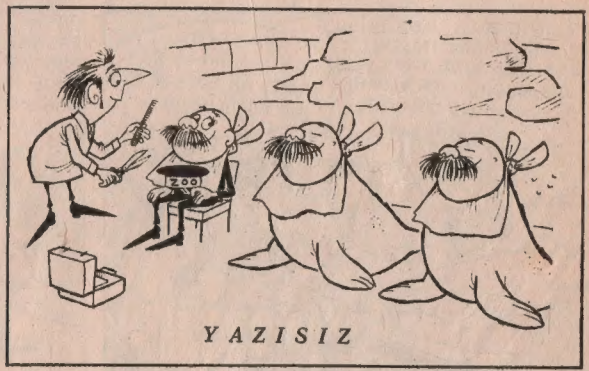

YAZISIZ

GELECEK HAFTA NELER VAR?

- Deniz kızlarıyla ilgili bir magazin konumuz.
- Karanlıktaki Çocuk romanımızın sonu.

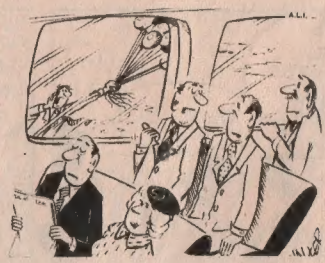

Şu uçan, bize alanda balon satmak isteyen satıcı değil mi? Ne kadar inatçı şeymiş meğer.

Doğan Kardeş
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar.
22 TEMMUZ 1974
Sayı : 30 Sıra No : 966
Yıl : 29 Cilt : 2

Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü :
ŞEVKET RADO

Yazı İşleri ve İdare :
Divanyolu, Türbedar Sokak 22 İSTANBUL ★ Doğan Kardeş P. K. 1146 - İSTANBUL ★ Telefon : 27 95 10 (Santral) ★ Dağıtım ve Abone: Bateş Bayilik Teşkilâtı Cağaloğlu, Molla Fenâri Sokak 1 - İSTANBUL

ABONE ŞARTLARI
Yurt içi adi posta, yıllık: 80 TL. ★ Altı aylık: 40 TL. ★ Yurt dışı adi posta, yıllık: 110 TL. ★ Altı aylık: 55 TL. ★ Yurt dışından abonelerini uçakla isteyenlerden bulundukları ülkeye göre ayrıca uçak ücreti alınır. Adres değişikliği için 100 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir. ★ YAPI ve KREDİ BANKASI'nın şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

DİZİLDİĞİ ve BASILDIĞI YER :
Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş.
Gönderilen yazı ve resimler iade edilmez.

İLÂNLARINIZ İÇİN İLÂN SERVİSİMİZE MÜRACAAT ETMENİZİ RİCA EDERİZ.
Tel. : 27 95 10

HEDİYE KUPONU - 4
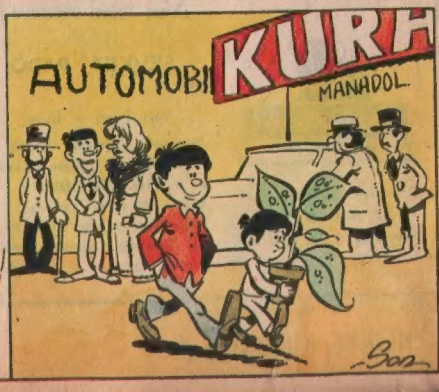
CİN ALİNİN MACERALARI